

DØDELIGE BIVIRKNINGER

bekjennelser fra
en legemiddel-direktør

«Dødelige Bivirkninger» av John Virapen, ISBN
978-82-998525-0-0 (limfrest)

Utgitt i 2010 av Altshop.no v/Kjetil Dreyer
Originaltittel: Side Effects: Death, 20©07 John
Virapen, Germany, All Rights Reserved: John Virapen.

Boken er satt med Bookman Old Style 12/13,
titler med Arial Narrow og Charlemagne Std.

Ingen del av denne boken kan reproduseres,
lagres i noe datasystem eller overføres på noen måte,
elektronisk, mekanisk, som opptak eller annerledes
uten tidligere innhentet skrevet tillatelse fra Kjetil
Dreyer/Altshop.no

Oversatt, Utformet og Produsert i Norge.
Trykket i Litauen.

INNHOOLD

Mai 2007.....	9
Forord.....	15
Jeg, en verdensmann.....	18
Markedsføring og bestikkelser.....	19
Min fortid og min sønns fremtid.....	21
Penger, bare penger.....	23
Konstruktive bekymringer.....	25
Målet med boken.....	25
Kapitel 1: Hvordan jeg ble meg.....	27
Oppvekst i Britisk Guyana.....	27
«Gjør slik ... Ellers!».....	30
Til Europa.....	32
Salgsopplæring.....	35
Skjebnen spiller meg et puss.....	37
Kjendisblad-agent.....	39
Europa rundt.....	40
Tause penger.....	41
Den godhjertede enarming.....	44
Sverige; mitt nye hjem.....	47
Jay Vee – popstjerne.....	48
Kapitel 2: Legemiddelindustrien.....	51
Legemiddel selger.....	51
Salgskvoter og -knep.....	52
Å selge visuelt.....	54
Profiler.....	56
Gaver til leger.....	57
Fremover ... Oppover.....	60
Brobygging.....	61
Et spørsmål om tillit.....	65
Tilbake i Roma.....	67
Kapitel 3: Vi presenterer: En verdensmann.....	69
Selgertrening Å Là Virapen.....	69
Omsetning i tredje potens.....	72
Meningsskapere og meningsbyggere.....	75

Hokuspokus-leger.....	75
Gruppebilde med meningsskapere	77
Kapitel 4: Den første blockbusteren	81
Strategiene Endres.....	81
Overdrevet annonsering	82
«Glemte» Dødsfall.....	86
Kapitel 5: Vioxx® - gjentar historien seg?	91
Tålegrenser	92
Lærdom fra historien	95
Kapitel 6: Å kjøpe leger.....	97
Konferanser	97
Eli Lillys Jazzfestival	99
Sløseri og kontantstrøm	101
Kapitel 7: Prozac® i Sverige	103
Blockbusterlogikken.....	103
Fluoksetin	103
Serotoninteorien	104
Feite folk er bra.....	104
Godkjenningsprosedyren	105
Utvikling av legemidler.....	106
Godkjenningsprosedyren	109
Forhåndsmarkedsføring.....	110
Forskningmarkedsføring	112
Godkjennelse/avslag	116
Biltur med Sidney Taurel	117
Presset øker	118
Jeg kjøper en psykiater	120
Hva psykiatere tenker.....	124
Hokuspokusforskning på hotellrom	125
Prisforhandlinger for Prozac.....	126
Min pris setter standard	130
Bare prisen teller	131
Kapitel 8: Hva er «depresjon»?	133
Å tøyte diagnosegrenser	134
Et internt Lilly-memorandum.....	136

Avgrensninger	137
Kapitel 9: Protokoll 27	143
Protokollbrudd	144
Tabber teller ikke	144
Et forsvinnende lite antall	145
Den sterkestes rett	146
Fra 11000 til 286.....	147
Behandlingstiden	147
Langtidsvirkningene.....	148
Nyfødt med avhengighetssyndrom.....	148
Ubrukelig dritt	149
Ubrukelighet – siden 1984.....	150
Positiv virkning kreves ikke.....	150
Antidepressiva skaper depresjon	151
Kapitel 10: Den store serotoninbløffen	153
Kapitel 11: Prozac® på prøve	157
Kapitel 12: 25000 - marerittallet.....	161
Kapitel 13: Samme mønster som i Sverige	167
Tyskland avviser fluoksetin.....	167
Eli Lilly blander seg inn.....	168
Hvem?	169
Unger på Prozac®.....	170
Kapitel 14: Til Puerto Rico	173
Høyere opp, lengre fram.....	173
Forfremmet til ingensteds	175
Siste samtale med Taurel	178
Virapen vs. Lilly	180
Statsadvokaten i Sverige.....	182
Lovendringer i Sverige.....	183
På deres side.....	184
Kapitel 15: Insulin - samme sak	185
Anbefalt fra svartelisten	185
Et etisk spørsmål	186

Bedre enn svin?.....	187
Hypoglykemi.....	188
Mangel på markedet.....	189
Nytt insulin.....	191
Patenter og priser.....	192
Destruktiv konkurranse.....	193
Dyre insulinpennner.....	193
10 prosent til meg.....	194
Å gi uten å ta.....	194
Billige løfter.....	194
Kapitel 16: Generisk markedsføring.....	198
Sympati og bestiktelser.....	198
Evig ungdom.....	199
Millionbøter = småpenger.....	199
Etiske standarder.....	201
Schering, Pfizer, Lilly & Co.	201
Kapitel 17: Hyperaktivitet, eller... ..	203
Annonsering av sykdommer.....	205
Motsatt bevisbyrde.....	206
Diffuse indikasjoner.....	207
Nye definisjoner.....	208
Press nedenfra.....	210
Unger «bare er slik».....	211
Hyperaktivitetsprototypen.....	213
«Vesle Nils», Tom, Huck, osv.....	214
Selgerlogikk.....	214
Lykke i pilleform.....	215
Gjentar Prozac® historie seg?.....	216
Mot ADHD-annonseringen.....	219
Kapitel 18: Depresjon - en folkesykdom?	221
Unger på ønskelisten.....	221
Fra spørreskjema til sosialfobi.....	222
Å kutte ut foreldrene.....	223
Hokuspokus-merkelappen.....	224
Er alt OK i Tyskland?.....	225
Kapitel 19: Zyprexa®.....	227

Døden er en bedriftshemmelighet	227
1,2 millioner dollar kjøpt taushet.....	229
Kapitel 20: Desinformasjon på venterommet ...	231
Helsesystemet infisert av korrupsjon.....	234
Kapitel 21:Hva kan du gjøre	237
Spør legen – eller apotekeren	237
Sykdomstest.....	237
Medikamenttest	238
Legetest.....	238
Kapitel 22:Mulige løsninger.....	239
Epilog.....	247
TILLEGG	251
Ordlister over legemiddelbegreper	253
Adresser	260
Noteapparat.....	261

TAKK

til min familie som har holdt ut med meg under arbeidet med denne boken. Jeg dediserer denne boken til de utallige ofrene for legemiddelindustrien og til alle de barna som forhåpentligvis vil bli spart for en skjebne som gjør dem til pilleknaskende prøvekaniner for de farmakologiske gigantene, og jeg håper at disse, mine memoarer vil være et bidrag til det.

John Virapen

MAI 2007

Det merkelige med min historie er at begynnelsen stadig forandrer seg. Dette forordet er derfor forordet til forordet, og jeg frykter at hver ny utgave av boken alltid vil komme til å ha med noe nytt, som henger så tett sammen med min fortid at de nødvendigvis må nevnes i denne boken.

Uheldigvis synes det som om historien om min skremmende fortid skriver seg selv. Den blir stadig bekreftet av nåtiden, men den trekker meg kontinuerlig tilbake til den «lekeplassen» jeg trodde jeg hadde forlatt for godt.

Slik er det bare.

Den seneste hendelsen: Den 25. februar 2007, klokken 01:35, slik det fremgår av statistikken i Windows, avsluttet jeg nest siste kapitel i mine memoarer. Sittende med et glass Cognac for å avslutte dagen, følte jeg at jeg omsider kunne slappe av og så på mens programmene på PCen sakte lukket seg, og summingen av viften og harddisken omsider la seg til hvile. Stillheten summer øredøvende i ørene mine, og jeg sniker meg inn i soverommet til min hustru og min vesle sønn.

Tidlig om morgenen blir jeg halt ut av min dype søvn av en telefonsamtale fra Atlanta, Georgia. Herkens tidsforskjeller. Det er ingen ringere enn Andy Vickery på den andre enden av linjen. Han er en av de mest fremgangsrike og fremadstormende advokatene når det gjelder rettssaker som gjelder psykotropisk medisin-ering av mennesker, som vi oftest benevner med det heller uskyldige ordet «bivirkninger». I min verden er «bivirkninger» synonymt med selvmord, mord og massakrer. Vickery er en intelligent fyr, men selv ikke han husket på at det var en betydelig tidsforskjell

mellom hans kontor i USA og mitt hjem i Syd-Tyskland. Jeg har tilgitt ham.

Uansett, Andy Vickers er en av de få advokatene som har vært i stand til fremgangsrikt å gjennomføre rettssaker for klagere mot det ufattelige kraftige maskineriet i legemiddelindustrien. Vickery ble kjent med meg via Internett. Jeg introduserte meg selv som en tidligere ansatt hos *Eli Lilly & Company* på YouTube og annonserte der utgivelsen av denne boken. Vickery visste umiddelbart hvem det var han så på skjermen. Den 10. mars 2007 fløy jeg til Atlanta. Andy Vickery har bedt meg fungere som ekspertvitne i retten vedrørende et selvmord i USA. Jeg kjenner ikke offeret personlig, og kjenner heller ikke de eksakte omstendighetene rundt vedkommendes død. Det sies at han skjøt seg selv. Jeg får høre navnet hans, Porter, for første gang. «Et merkelig vitne», tenker du kanskje, og det har du rett i, men jeg er mer enn bare et vitne. Vickery har ledetråder basert på enkelte typer informasjon, noe som synes å være viktig for hans klient, Porters enke, men han har ingen «beviser». Det er her jeg spiller en rolle. For Porter hadde tatt *Prozac*® i en knapp uke og hadde blitt skjøvet så langt ut på sidelinjen at det for ham syntes som det eneste logiske valget var å skyte seg selv. Porter hadde vært en fremgangsrik forretningsmann, som overhodet ikke var i risikogruppen hva selvmord angikk, selv om han hadde oppsøkt legen sin for personlige problemer. Legen hadde deretter ganske liketil skrevet ut en resept på *Prozac*®. Du vet, den der lille «lykkepillen», for det er jo ikke noe annet. Etter en drøy uke hadde Porters lykke «steget» til et såvidt høyt nivå at han gikk hen og skjøt seg selv.

Den 10. mars er en lørdag. Jeg har en dag å akklimatisere meg på. Alt begynner den 12. mars. I to hele

dager skal to advokater fra legemiddelgiganten *Eli Lilly*, min forhenværende arbeidsgiver, gå i strupen på meg og min advokat. Målsetningen deres er å diskreditere meg og min person for å forsøke å gjøre mitt vitnemål mindre tillitvekkende og – helst – å ekskludere det fra rettssaken. Det jeg vet og det jeg vitner om under ed er dynamitt. Deres jobb er å forsøke av forsøke å hindre bomben i å sprengte.

I to hele dager hundser de meg med detaljerte spørsmål om ting som hendte for ti og tjue år siden. Akkurat som enkelte bisarre prøver på skolen. Minnet mitt svikter ikke, men prosedyren krever nervestabilitet og konsentrasjon. Igjen og igjen trekker den ene seg tilbake for å ta en telefonsamtale i et forsøk på å finne opplysninger som kan avspore meg. De greier det ikke. Uansett hvor slitsomme slike utspøringer er, kommer man til å seire dersom man holder seg til sannheten. Et nettverk av løgn kan bli revet i filler. Jeg vet hvordan jeg skal snakke, og jeg kjenner min egen historie. Samme hvor ustabil gangveien de forsøker å lede meg ned langs, faller jeg ikke. I to hele dager duellerer de med meg og bruker alle knep som tenkes kan.

Til syvende og sist, som bare tilfeldig, stiller de et nøkkelspørsmål, som likevel ikke er et reellt spørsmål.

«Hvorfor gjør du dette, herr Virapen? Hvorfor er du så opptatt av fortiden? Hvorfor kan du ikke bare la fortiden ligge?»

Enervert, men fremdeles fast bestemt, slenger jeg et fotografi i bordet. Det er et bilde av min unge sønn. «Derfor. Fordi dette handler om fremtiden.»

Et øyeblikk er det stillheten som hersker i den objektivt kjølige rettssalen. Ingen hvisking. Ingen strategiske konsultasjoner. Ingen lyder av papir som knitrer. Dokumentmappene blir stående stille et øyeblikk. I

løpet av disse to siste dagene har de jaget meg gjennom historien min lik en okse som blir jaget gjennom gatene i Pamplona. I løpet av hele den neste uken forblir tankene mine helt tomme. De har slitt meg grundig ned – men de har ikke vunnet.

De fant verken selvmotsigelser, løgner eller usannheter. De sikrer seg retten til å imøtegå mitt vitnesbyrd på et senere tidspunkt, men viderefører ikke planene.

Vitnemålet mitt står fast. Andy Vickery kommer til å bruke det til å fremme rettssaken mot *Eli Lilly* fra Porters enke. Men hvem vet hva som kommer til å skje? Ofte blir slike rettssaker stanset i den fasen der de blir for risikofylte for legemiddelgigantene, som kunne komme til å måtte frigi sine konfidensielle dokumenter, og der personer på innsiden av disse firmaene kan komme til å bli innkalt som vitner. I denne fasen, kommer Goliats advokater til å gjøre alt som står i deres makt for at en sak blir brakt til forlik utenfor retten (eller at saken aldri kommer opp for retten, selv om de kunne vinne, men som samtidig vil kunne føre til at noen heller (for dem) kjedelige fakta vil måtte bli fremlagt. Derfor søker de først og fremst forlik).

Det fins knapt en eneste saksøker som kan nekte å ta imot summer av den størrelsen som legemiddelgigantene tilbyr dem. Selskapet trenger ikke vise svakhet og kan fremstå som et selskap med rent mel i posen og som representanter for en ærlig industri, som de driver for menneskehetens beste.

«Denne rettssaken kan ikke vekke ektemannen din tilbake fra de døde, samme hvordan den ender. Ta i det minste imot denne sjekken som en trøst og hvem vet? Kanskje de kan begynne et nytt liv en dag? Livet går videre.»

Slik eller noe lignende høres ofte argumentene

deres ut. Dersom de vinner fram, kommer strevet med å få mitt vitnesbyrd godkjent være til ingen nytte.

Avskriften av og opptaket av videoen med mitt vitnesbyrd ville da blitt lukket ned og låst bort. Nok en gang ville almuen blitt forhindret fra å vite hva som virkelig skjedde, og hvordan «lykkepillen» *Prozac*® gjorde en person til en drapsmaskin.

Ingenting overhodet?

Akkurat nå holder du den informasjonen i hendene dine som var inkludert i det vitnesbyrdet som ble gitt i Atlanta i mars 2007, og vel så det. Dersom det vitnesbyrdet som ble gitt under ed hadde blitt stanset og lagt på is, og sannheten om *Prozac*® og Porter hadde ha falt i grøftekanalen – hadde det vært ufattelig skadelig for hele denne saken. Mitt vitnesbyrd er like viktig for en rekke andre saker. Som du sikkert husker var jeg ikke kjent med denne spesifikke saken. I stedet ble jeg hentet til Atlanta som en ekspert på psykotropiske medisiner og bestikkelser. Og det jeg sa der bærer med seg viktighet langt utover Porters tilfelle. I tilfellet Cho Seung Hui, mannen som gikk berserk og myrdet ved et universitet i Virginia, har det kommet for en dag at han hadde gått til psykiatrisk behandling – og jeg kan forestille meg hva som ligger i den beskrivelsen. Også i den saken blir det spekulert om hvorvidt psykotropiske medisiner var skyld i at en person ble en drapsmaskin. For å gjøre slutt på spekulasjonene, burde fakta bli lagt på bordet, og sammen med dem – sannheten, i stedet for forlik og midlertidige rettslige blokkeringer. Min reise til Atlanta og andre tilsvarende saker viser entydig hvor viktig min historie er, her og nå.

John Virapen, mai 2007.

Denne siden skal være blank

FORORD

*Sannheten,
Hele Sannheten,
og Intet annet enn Sannheten,
med Guds hjelp.*

Kveld etter kveld samler det seg skarer av slørete figurer ved siden av sengen min. De har en tendens til å dukke opp uti de små timer. De skaller hodene sine mot veggene og skjærer opp armene sine med barberblader. Jeg våkner opp, dyvåt av svette. Jeg har indirekte bidratt til at enkelte av disse personene, hvis gjenferd nå jager meg og plager meg, er døde. Jeg har ikke egenhendig drept noen, men jeg føler meg indirekte ansvarlig for deres død. Jeg var et villig redskap i hendene på legemiddelindustrien.

Kanskje du spør: «Er det sant?»

«Ja, jeg var et redskap, lik en hammer for en snekker.» Og det kan tenkes at du flirer hånlig mot meg. Du er i din fulle rett. Jeg var mer enn det. I motsetning til en hammer har jeg min egen vilje. Men ærlig talt, hvor fri er man egentlig til å ta sine egne avgjørelser?

Viljemanipulering innen legemiddelindustrien spiller en vesentlig rolle i min historie. Fins det så et farligere verktøy enn en person hvis vilje har blitt manipulert? Det er parallelt med å selge sjelen til djevelen. Jeg spiller ikke lenger dette spillet. Som individ var jeg ikke viktig. Jeg var bare en brikke på sjakkbrettet. Det var viktig at jeg fungerte slik de ønsket jeg skulle gjøre det, og spillet fortsetter. Andre fungerer på samme vis som jeg gjorde, og gjør hva jeg gjorde.

Som pasient er man alltid en brikke på sjakkbrettet. Du er den viktigste av alle brikkene. Spillet er skreddersydd for deg og dine barn.

Nå kommer du ganske sikkert til å si at legemiddelindustrien visselig gjør noe godt for menneskene også; de forsker fram og utvikler nye medisiner som hjelper mennesker. Det er i alle fall hva de hevder. De skaper bilder av barn som ler og gamle mennesker som danser på solfylte dager – og likevel er det noe som skurrer. Uten å overdrive er det dessverre flekker på dette bildet.

- Visste du at en av de store legemiddelprodusentene bruker fra 200 til 240 000 kroner per år per lege for å overbevise dem om at deres produkter er de beste?¹

- Visste du at de såkalte meningsbyggerne – det betyr anerkjente vitenskapsmenn og leger – blir spesielt bestykket med dyre reiser, gaver og penger for å gi positive tilbakemeldinger om medisiner, når alvorlige og til og med dødelige bivirkninger har blitt offentlig kjent, for å stanse legitime bekymringer fra leger og pasienter.

- Visste du at de kliniske utprøvingene for mange nye og godkjente medisiner er så kortvarige at ingen vet hva som skjer med pasienter som bruker dem over lengre perioder eller til og med resten av livet?

- Visste du at mange av forskningsrapportene og statistikkene, som er nødvendige for å få godkjent medisiner av de forskjellige lands myndigheter stadig blir redigert, slik at dødsfall som er forårsaket av medisinen det gjelder ikke lenger kan etterspores?

- Visste du at mer enn 75 prosent av de ledende forskerne innen medisin blir lønnet av legemiddelindustrien?

- Visste du at det fins medisiner på markedet der bestikkelser spilte en vesentlig rolle i godkjenningssessen?

- Visste du at legemiddelindustrien finner opp sykdommer og fremmer disse med bevisst målrettet markedsføring for å bygge opp et marked for produktene sine?

- Visste du at legemiddelindustrien i økende grad tar sikte på barn som sluttforbrukere?

Neppe. Og mye av det er det umulig for deg å vite, fordi legemiddelindustrien har interesse av å holde det hemmelig. Dersom noe av det skulle bli kjent, så må det bare skje dersom det er helt uunngåelig, slik som i tilfellet med den tyske medisinprodusenten *TeGenero*. Dette skjedde i London i 2006. Husker du det? «Utprøving av medisiner skaper Elefantmann»², var oppslaget på CNN News. Hodet til en menneskelig prøvekanin hovnet opp til tredobbel størrelse i løpet av to timer etter inntaket av den nye vidunderpillen, og vedkommende lignet «Elefantmannen». Et eller annet gikk galt ved *TeGenero*. Det var ikke hodet som hovnet opp som gikk galt. Det bryr ikke legemiddelindustrien seg om. Det faktum at det ble offentlig kjent, derimot. Det er det virkelige problemet. Den gangen, da jeg selv var aktiv, ville jeg kalt dem «amatører». *TeGenero* hadde ikke noe valg. De forsvant fra markedet etter å ha begjært seg selv konkurs. Slikt skjer ikke med gigantene på det globale markedet. Slike saker tilhører imidlertid alltid tilunntakene. Ofte blir det fremmet påstander om at prøvesubjektene var kritisk syke fra før av, uansett. Prøvesubjektene blir selv gitt skylden for at deres egne nyrer svikter eller fordi de dør under prøvene. Det blir kontinuerlig understreket hvor nyttig forskjellige

medisiner er for mange mennesker. Min bok avslører derimot hvor ille disse selvsentrerte proklamasjonene er.

Jeg, en verdensmann

Jeg snakker ikke som en utenforstående og heller ikke som en undersøkende journalist. Jeg står ikke og peker med en moralsk steril pekefinger mot de onde menneskene der borte. Jeg vet hva jeg snakker om, fordi jeg var aktivt med i spillet. Jeg var en av dem.

Jeg arbeidet innen legemiddelindustrien, etter å ha begynt der i 1968. Jeg begynte som selger av det slaget som går og banker på dørene hos leger. Jeg arbeidet meg oppover i systemet. Hver eneste trinn på karrierestigen ble formet av den uvitenheten de respektive sjefene tillater sine ansatte å leve i. Siden jeg fortsatte å klatre videre, fant jeg ut stadig mer og mer, og ble selv en forbryter. Jeg arbeidet for en rekke firmaer. Jeg forlot et selskap og begynte i en høyere stilling i et annet, noe som gjorde at jeg steg stadig høyere i gradene. Jeg ble kjent med enkelte multinasjonale selskaper fra innsiden. Jeg ble direktør for *Eli Lilly & Company* i Sverige og arbeidet senere for globale giganter som Novo Nordisk og Lundbeck i Danmark.

Når det gjelder produkter jeg har vært aktivt med i kan jeg nevne piller mot leddgikt, eller insulin-skandalen eller foryngelseskurer (veksthormoner) og omsider den nye gruppen av psykotropiske medisiner med selektive serotoninreopptakshemmere (SSRIer), som feilaktig blir kalt «lykkepiller» (humørløftere). Disse medisinene er alt annet enn det. De driver mennesker til selvmord eller til å drepe andre. Disse farlige medikamentene er ikke medikamenter som behandler

sjeldne sykdommer. Tvert om er det medisiner der bare ett enkelt produkt skaper omsetninger i størrelsesorden milliarder dollar. Per år. Hvert eneste år.

Markedsføring og bestikkelser

Jeg utviklet og gjennomførte markedsføringskampanjer for disse farlige og hyppig brukte produktene. Markedsføringen omfattet hele bredden, og tok utgangspunkt i dyre gaver til leger, kostbare reiser for meningsbyggere, penger som ble betalt for artikler i vitenskapelige journaler, forberedelse og gjennomføring av vitenskapelige konferanser, inkludert bordellbesøk for spesielt fremstående ledere med store krav.

Til syvende og sist ble også det å bestikke myndigheter en del av mitt sørgelige repertoar. Ett av disse tilfellene spesielt, er flaggskipet i min karriere og har fått spesielle følger. Det var bestikkelsen av en uavhengig ekspert, ansatt av godkjennings- og kontrollorganene i et land – for å få godkjent en medisin.

Det som plager meg mest er det faktum at jeg vilig deltok i dette. En pyjamas som er gjennomtrukket av svette er det som driver meg fremover. Jeg hadde begått kriminelle handlinger. Jeg ble tvunget til å bruke bestikkelser for å få medisinen godkjent, selv om jeg visste at medisinen kom til å skade mennesker.

I skrivende stund er jeg 64 år gammel, og jeg bor i Syd-Tyskland. Jeg er gift og har en ung sønn (3 år gammel), og han er det viktigste i verden for meg. Lege-middelindustrien leter stadig etter nye lukrative markeder – og her og nå er det barn det gjelder. Derfor er jeg redd.

Jeg frykter ikke mine tidligere sjefer, selv om jeg vet at andre som har blåst alarm om ting som har

skjedde, alle har gamblet med sine liv når de gjorde det. Legemiddellobbyen er ekstremt mektig. De driver kontinuerlig med utpressing av regjeringer ved å true med å stenge ned fabrikker og produksjonsanlegg og dermed skape arbeidsledighet i et land. Før du aner det, gir regjeringen etter og spiller med, akkurat slik industrien stipulerer at de vil det skal være. Innflytelsen til legemiddelindustrien er ofte usynlig.

For et år siden samtalte jeg på telefonen med en redaktør i et berømt tysk vitenskapelig tidsskrift. Han var meget interessert i min historie, og ergo denne boken. «Denne saken trenger å luftes»; sa han ivrig. «Folk flest har rett på å bli informert om hva som skjer.» Han var helt på min side.

«Godt,» sa jeg. «Gi ut boken min.»

Han lo hjertelig og sa at det var umulig for dem siden mange tidsskrifter er avhengig av annonser fra legemiddelindustrien. Dette spesifikke forlaget publiserer et medisinsk standardverk. Han ba imidlertid om at en utgave av boken ble sendt til hans private adresse, dersom den noensinne ble utgitt. Han ønsket ikke å gå glipp av den gleden det var å være blant de første som leste den.

En mann, Alfredo Pequito, ble angrepet med kniv fordi han avslørte upassende sannheter om legemiddelindustrien. Han måtte sy 70 sting. Dette skjedde ikke i den tredje verden eller i Los Angeles og heller ikke i det ville vesten på 1800-tallet. Nei, det skjedde blant oss, midt i vår sivilisasjon. Dette skjedde til tross for personlig beskyttelse. Mannen hadde arbeidet i Portugal som representant for den tyske legemiddelgiganten BAYER, og han var i ferd med å klatre på den samme karrierestigen jeg hadde klatret på. Han var en av dem som alltid dukker opp på legekontorer med gratis prøver, godterier og kanskje enda litt til.

Min fortid og min sønns fremtid

Disse sakene skremmer meg ikke. Nei, det jeg er redd for er at også min sønn en dag skal bli forvandlet til en slik type som legemiddelindustrien elsker så høyt – en villig pilleknasker, som tar medisiner for bekjempe sykdommer som er oppdiktet og som du er blitt overbevist om at du lider av, med livsfarlige bivirkninger som en del av pakken. Legemiddelindustrien forandrer resonnementet for den oppvoksende slekt.

Når det er sagt, så har det faktisk allerede begynt. Har du noensinne hørt om ADHD? Ikke det? Idag blir det ofte kalt «Fiklesyke» eller «Hyperaktivitet». Barn som ikke kan sitte stille, som avbryter mens andre snakker, som forstyrrer i skoletimene – barn som oppfører seg som normale barn som ikke er helt formet ennå. Ifølge legemiddelindustrien lider disse barna av en sykdom som kalles ADHD (Attention Deficit Hyperactivity Disorder (Oppmerksomhetsunderskudd og hyperaktivitetslidelse)). Selvsagt fins det medisiner for dette. Hadde det ikke vært slik ville det ikke vært så enormt trykk på annonsering av produkter som *Ritalin*®, som er et av de mest kjente produktene. *Strattera*®, som er et nyere produkt, har sitt opphav i det selskapet jeg arbeidet for i mange år, *Eli Lilly & Company*. Så langt er det ingen som vet noe om hvilke utviklingsskader og langtidsbrukskader *Strattera*® forårsaker. Likevel blir medisinen skrevet ut på resept tusener av ganger hver eneste dag til påstått hyperaktive barn.

Legemiddelindustrien sørger for det. Jeg var involvert i det – ikke med *Strattera*®, men med *Prozac*® (*Fluoksetin*) [i Norge: Fontex, overs. anm.]. I Tyskland selges den under navnet *Fluctin*®. Det er hva man kaller produktlinjeforlengelse på markedsførings-

språket. Dersom en del av markedet har blitt mettet, begynner man å lete etter nye markeder. Barn er et nytt markedssegment. Nå er tiden inne for å pushe *Prozac*® til barn – en medisin som kan gjøre deg aggressiv og livstrett. Slike medisiner bør ikke godkjennes, men blir det likevel. Og jeg vet hvordan det gjøres.

Ikke misforstå meg: Det er ikke noe galt i å forsøke å skvise markedet for et produkt, og jeg er den siste som vil legge skylden ene og alene på kapitalismen når det gjelder de avtalene som blir gjort om helse, og som jeg omtaler her i boken. For all del; vær profittorientert, om du selger biler eller skruer eller burgere, det er det samme for meg, men her handler det om fysisk og mental helse og velvære, hvis nedbrytende ødeleggelse bevisst blir akseptert av legemiddelindustrien, for å tjene mer penger og enda mer penger. Vi snakker om skjult og hemmeligholdt død.

Dersom bremsene på en bil slutter å virke hver gang du er ute og kjører, dersom frontruten faller ut når du kjører over 60 km/t eller eksosen lekker inn i bilen, da hadde aldri bilen kommet på markedet.

Medisiner med tilsvarende livsfarlige bivirkninger gjør det. Hvordan er det mulig? Hvorfor er forbrukerne bedre beskyttet mot defekte biler enn hva som skjer med kroppene deres, med helsen eller livene deres?

Selvsagt er ikke hele legemiddelindustrien ond. Jeg kan ikke dømme dem alle siden jeg ikke kjenner alle selskapene. Men letingen etter et etisk rent firma kan sammenlignes med å lete etter en nål i en høystakk. Farmakologien begynte på en helt annen måte. De sørget for medisiner. Det var jaget etter å kurere sykdommer som var motivasjonen bak forskningen. Idag er drivkraften profitten.

Hvilket virkestoff er det som skaper størst omsetning? Dette er spørsmålet. Spesielt siden påstått nye virkestoffene tillates solgt til høyere pris. Hvorvidt disse medisinene virker eller gjør større skade enn de gjør godt – er det spørsmål om noen bryr seg.

Penger, bare penger

Alt sammen handler om penger – det er også det viktigste budskapet jeg forsøker å fortelle i denne boken. Du får hva du vil, du sliter deg ut og unngår alle juridiske fallgruver, om du bare kjenner den riktige prisen og er rede til å betale for det. Det trenger ikke være noen astronomisk sum, som du kommer til å se av eksempelet med *Prozac*® og også i andre tilfeller, der summene virkelig var skyhøye eller ingrediensene var dyre, men ikke ekstremt dyre. Når det gjelder bestikkelser trenger man instinkt. Man kan ikke øve for stort press. Førsteklasses småprat er minst like viktig som pengene.

Statlige myndigheter kan verken redde deg eller min vesle sønn fra de kriminelle strukturene som fins innen legemiddelindustrien. Myndigheter kan bestikkes, eksperter kan bestikkes og leger også. Alle kan på sett eller vis korrumpes. Alle fedre, alle mødre vet dette. Mødre og fedre manipulerer sine barn ved å love dem at de kan bli værende sent oppe for å se på TV – om de bare spiser opp maten på tallerkenen.

Et barn stopper også å sutre dersom det får hva det vil ha. Dette er bare en del av et helt normalt liv. De aktivitetene jeg taler om er strategisk planlagt og del av den offisielle prosedyren, akkurat som de er en del av legemiddelindustriens forretningsplaner. Dette er ikke tilfeldig.

Idag er hastigheten dessuten høyere enn noensinne. Spesielt når det gjelder psykotropiske piller. Mange nye produkter har blitt utviklet siden jeg ble involvert i godkjenningen av den første vidundermedisinen noensinne.

Den 7. februar 2004, hengte en nitten år gammel student seg selv i et skjerf i laboratoriet til legemiddelselskapet *Eli Lilly* under en klinisk studie. Selvmord under kliniske forhold. Dette er galskap. Dette var bare ett av en hel rekke selvmord og en av de få som kom offentligheten for øre. De unge kvinnen var fullstendig frisk ved begynnelsen av forsøket. Pengene hun skulle fått betalt for å delta i den kliniske testen skulle hun bruke for å finansiere studiene. For å være på den sikre siden ble alle som hadde symptomer på depresjon ekskludert fra forsøket. Selv om medisinen som skulle testes var ment å skulle brukes nettopp på mennesker med depressive lidelser.

Som alltid ellers ble selvmordene holdt hemmelig så lenge som overhodet mulig. Dersom en religiøs sekt skulle kommet til å drive friske mennesker til psykisk sykdom ved hjelp av kjemiske og/eller andre former for hjernevasking til en slik grad at selvmord skulle blitt den eneste mulige logiske utgangen, så hadde den sekten blitt automatisk bannlyst, og det med god grunn. Men forskningslaboratoriene til legemiddelindustrien blir ikke bannlyst, ei heller de store laboratoriene med millioner av pasienter, som ukjent for de fleste gir slike dårlig utprøvde medisiner med glitrende og dyre navn på merkelappen. Du er en del av dette laboratoriet, og du betaler for det, til tider med ditt liv. Er det noen som har fortalt deg om dette?

Konstruktive bekymringer

Du har all grunn til å bekymre deg. La ikke bekymringene dine forbli en uspesifisert følelse hos deg, la den aktivisere deg. Det er mitt høyeste ønske. Alle som arbeider i legemiddelindustrien spiller sine roller, og det meget vel. Folk som meg har fått nok av mine egne og sjefenes løgner, og har en knust samvittighet. Etter å ha lest denne boken, kommer du neppe til å like meg særlig. Fordøm meg og døm meg. Du kan ikke være hardere mot meg enn det jeg er mot meg selv. Men du kommer til å bli mer årvåken, når du besøker legen din og se hvordan de skriver ut medisiner på resept. Du kommer til å bli mer klar over de seneste vitenskapelige nyvinningene, forskningsrapporter og vitenskapelige symposier, medisinske journaler, anbefalinger fra regjeringer, så vel som at du kommer til å bli i stand til å se sikkerhetspolitikken bak kontrollsystemene for nye medisiner i et helt nytt lys.

Målet med boken

Den første delen av denne boken handler om veien oppover fra et barn fra den tredje verden til toppen av legemiddelindustrien. Den andre delen handler om transformeringen av legemiddelindustrien til å bli en korrumpert drømmefabrikk på begynnelsen av 1980-årene, og om mitt engasjement i det. Videre skal jeg beskrive den videre utviklingen av legemiddelindustriens uetiske salgsstrategier, frem til i dag.

I den tredje delen kommer du til å finne mine forslag til hvordan man kan beskytte pasientene bedre, en ordliste over de viktigste farmakologiske begrepene i boken, så vel som adresser hvor du kan finne ytterligere informasjon.

Det fins intet som er verre for legemiddelindustrien enn å bli avslørt for folk flest gjennom negativ publisitet, som for eksempel pasienter som skjærer over sine egne pulsårer under kliniske forsøk, testsubjekter som har hoder som hovner opp til ballongstørrelse. Alle har innvirkning på legemiddelindustriens aller helligste, nemlig omsetningen. Offentligheten, DU, har makten til å få gjennomført endringer. Hjelp meg å stanse galskapen. Du har makten til å gjøre det.